

சுவிசேஷ பிரபலவளக்கமென்று பத்திரிகையிலிருந்தெடுக்கப்பட்ட சங்கதிகள். வயதுசென்ற ஒரு வந்திரி குணப்பட்டதைக் காட்டியது.

ஐரோப்பாக்கண்டத்திலுள்ள ஒஸ்திரியா என்னும் தேசத்திலே திரோஸ் என்னுள்ளாட்டில் பாபு மார்க்கத்தாரால் விசேஷிக்கப்பட்ட ஒரு கோவிலில் இருக்கின்றது. அதில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற சிற்பங்களில் கன்னியாயின் சூழும் முக்கியமான எண்ணப்பட்டிருக்கின்றது. வருஷந்தோறும் அவைசங்குமந்த பிரசேசங்களிலிருந்து திரானை சனங்கள் அந்தக் கோவிலுக்குப் பிரயாணம்செய்து நேர்த்திக்கடனும்கொண்டுபோய்க் கொடுத்தது தொழுவருகிறார்கள். அவர்கள் போகும் போது பாதையில் சுவிசேஷப் போதகரில் ஒருவர் போய் நன்றுகொண்டு அவர்கள் செய்கிறதும் அப்பத்தியும்பாடுகிறதேன்று காட்டுகின்றவல்லாம் இரட்சிப்பின் மார்க்கத்தையும் அறவித்தார். அந்தப் பாதைக்குச் சம்பளம் வாசம்பண்ணுகிற தேவபத்தியுள்ள கணம்மொருந்திய ஒருதுரைச்சாணி அவருடைய பிரசங்கத்தைக் கேட்டமப்போயிருந்தான். அவ்வேளையில் உரோமானச் சபையார் அநெகர் அந்தப் போதகரைக் கும்பித்தகொண்டு அவர் சொன்ன சுவிசேஷபோதகனக்கு நன்றும்சீ செவிகொடுத்தார்கள். அவர்களுக்கென்று மிகுந்த வாய்சொன்றவளாய் இருந்த ஒரு இஸ்திரி அவ்வேளையில் பயபத்தியாய் மகிழ்ந்து சொல்லிச் செபமாவல எண்ணிக்கொண்டிருந்ததை அந்தத் தலைச்சாணிக் கண்டு, பிரசங்கம் முடிந்ததின் பின்பு அந்தக் கிறிஸ்தியரிடத்துக்குப்போய் அவளைப்பாடித்து அம்மா, நீகே வியரிசங்கத்தைக்கீழ்சித்திந்தாயிராவென்று விசரித்தான். அந்தகு அவள் தாயே, நான் அதைப்படி அறிவேன்! அந்தப் போதகர் சர்மன் பாதையில் பிரசங்கத்தார். பிராஸிப்பாஷை மாத்திரம் எனக்குத்தெரியுமென்றார். தரைச்சாணிக் அவள்மேல் மனதரசிக் ி இப்பொழுது மிகவும் ஆசாமாய் இருக்கிறதாக எனக்குத் தென்றுகொண்டது. நீ என்னோடே உன் வீட்டுக்குவந்தால் அவர் சொன்னவைகளை உனக்கு விபரித்துச் சொல்லுவேனென்றதற்கு, அவள் அது மெய்தான் அம்மா, எனக்குமே தகு ஆசாமமுண்டு. இப்பொழுது எனது தகயாத்திரையில் முக்காய் காதுவழிமட்டும் நடந்தவர்களை இன்னம் என்ற யாத்திரை முடிய ஒருகாதம் இருக்கிறது. அது தான் நம்மவர்கள் எனக்கு மிகவும் வருத்தமல்லவாவென்று சொல்லித் தட்டிப் போனார். அவர்கள் வீட்டில் சேர்ந்தபொழுது, அரைச்சாணிக் அவளை இருக்கச்சொல்லி, உனக்கு எத்தனை வயசென்று கேட்ட, அவள் இப்பொழுது தொண்ணாறு வயதாயிருக்கிறாள். அந்தத் தேவமாதர்கோலுக்கு நான் செய்தவாழ் யாத்திரைகளில் இது ஐம்பதாம் யாத்திரை. ஆ! நான் நிற்பாக்கியமுள்ள பாலி. இதுவரையும் நான் செய்த பாவங்கள் எத்தனைதிரர். அவைசனல்லாம் நிற்ப்பது நான் இப்படித் தபசு யாத்திரை செய்யவேண்டுமென்று எங்கள் குருகற் பத்திரிக்கிறார். இனிமேல் தூர யாத்திரைமெய் என்றுலே ஏவாது. இது எனக்குக் கடைசியாத்திரையாயிருப்பதால் இதோடே என் பாவங்கள் தொலைந்தாகவே நல்லது; இல்லாவிட்டால் நான் நீச்யமாய்க் கேட்டுப்போவேனென்று. அந்தக்கேட்டு அந்தத்தலைச்சாணிக் மிகவும் பரிதபித்த, நீகிறந்தவையெனத்திலு உன் ஆத்தமம்இரட்சிப்பெண். கண்ட உறையப்படியாகக் கந்திற் உன்னைத்தவயாய் நடத்திவந்தாரென்று நம்புகிறேன். நீகவக்கமையாய் மல் அமர்ந்திருவென்று சொல்லி, உனக்கு வாசிக்குத்தொழிபுமொன்றுகேட்டார். அவள், எனக்குப் பரிசுப்பாஷை வாசிக்குத்தொழிமென்றார். தலைச்சாணிக் அதைக் கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டபுப் பரிசுப்பாஷையிலுள்ள சுவிசேஷத்தை அவள்கையிலே கொடுத்து, யோவான் சுவிசேஷம் முதலாம் அதிகாரம் உகம். வசனத்தைக் காட்டி இதுவாசி, நான் கேட்டகட்டுமென்றார். அவள் அவரே உலகத்தின் பாவத்தலைச்சாணிக் தீர்க்கிற தேவ ஆட்டுக்குட்டியென்று திட்டமாப்பாசித்தார். யோவான் யகம், அதிகாரம் நயம். வசனத்தைத் தூண்டியக்கட்ட, இயசுவானவார் காடியும் வாக்கின்பின்புபுரந்தது என்றுசொல்லித் தலவையச் சாய்த்தது ஆய்வை ஒப்புத்தாரென்று அதையும் வாசித்தார். தலைச்சாணிக் இங்கு இரண்டேசனம்

கடையும் இலேசும் தெரிவுமான வார்த்தைகளிலே வேலித்திரந்து நம்புமடைய பிரயாணத்தினாலே நமக்கு இரட்சிப்பைச் சம்பாதிக்க நாம் கருபிக்கப்பட்டவல்லவ. இரட்சிப்புக்காக இயேசுநாதரையேயோக்கிப்பார்க்கவேண்டும். அவர் தமதுபரில் விசுவாசமாயிருக்கிற யாவருக்காகவும் பணமும் யாதொரு கிராமமுமின்றி இரட்சண்ணியத்தைச் சம்பாதித்து வைத்திருக்கிறுரென்றார்.

அந்த வார்த்தைகளுக்கு அவள் நன்றும்சீ செவிகொடுத்து இரட்சண்ணியம் கைமாறில்லாத தேவ சுவாகவாயிருக்கிறது. இப்பொழுது நான் வாசித்துக் கேட்டவைகளிலேயே அது அப்படியே இருக்கிறதென்று உணர்ந்துகொள்ளுகிறேனென்று சொல்லி, தன் கணவியிருந்து செபமாவலைய அடுத்த அறையில் வைத்திருந்து தீச்சட்டியிலே ஏறித்துவிட்டு அந்தத்துரைச்சாணியைப்பாடித்து, அம்மாளே, இவ்வீட்டிலே என் இரட்சிப்பு முடிந்தது. நான் பற்றியிருக்கிற செபகாதாரால் என் பாவங்கள் எல்லாம் மன்னிக்கப்படுமென்று நம்பியிருக்கிறேன். இனி நான் அந்தக் கன்னியாயின் கோவிலுக்குப் போகாமல் திரிபுடன் விட்டுக்குப்போய்க் கந்தித் தர் என் ஆத்தமமவக்குச் செய்திருக்கிறேன் இரட்சிக்கத்தையாவருக்கும் சொல்லுவேனென்றார். துரைச்சாணிக் அதைக் கேட்டு மிகவும் சந்தோஷப்பட்டபு, அந்தக்கிறிஸ்திய முழங்காற்படியிலிருந்து, கந்தித்துத் தோத்திரம் செலுத்தியபின்பு அவருக்குப் பசி ஆற்றவில்லாது அந்தக் சுவிசேஷத்தையும் அவருக்குச் சொந்தமாகக் கொடுத்து மனமகிழ்ச்சியோடே அவளை வழிவிட்டனுப்பினார்.

பிரியமானவர்களே, மேற்காட்டியபடியே மிகவும் விருத்தப்பயிபுள்ள அந்த ஸ்திரிதன்சிறுவயசுமுதல் தன் குறியில் போதகவையின்படி கொண்டிருந்த அவப்பத்தியிலேயே பாவநிவாரணம் அண்டபுரமென்று எத்தனைமேய பத்திவைக்கியமுள்ளவளாய் ஐம்பதுமறைவரையும் விளையே அவருக்குத் திரிந்தாரே. உங்க்களில் அநெகர் பராமதால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற கிருபையின் எத்தனைகளில் பூநந்தியாயிருப்பதிலே எவ்வளவாலும் பிரயாசப் படாமல் கவலையற்றவர்களாயிருக்கிறீர்கள். அது மிகவும் புத்தியினமும் மொசமுமான காரியமல்லவா? பாருங்கள், விசுவாசம் கேள்வியிலும், கேள்விப் பராமனுவலைய சைத்திதிலும் வருமென்றிருக்கிறபடி அந்த விருத்தப்பயி ஸ்திரிக்கு விசுவாசத்தைக்கொடுக்க ஏதாவாயிருந்த திருவசனம் உங்க்களும் குடிபுலிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நீங்கள் அதை சரியாமலும் அதை மற்றவர்களுக்கு விளக்கக் காட்டாமலும் இருக்கலாமா? அப்படிச் செய்யும்படி அந்தத் தலைச்சாணிக் மிகுந்த உச்சகந்ததோடே பிரயாசப்பட்டு வந்தாரே. அப்படியே நீங்களும் இரட்சிப்பின் வழியைக் காட்டுகிற தேவசனம் உங்க்கள்களின் மற்றவர்களுக்குள்ளும் பரிபூரணமாய் வாசம்பண்ணும்படியாக அதைவாசித்து உணராமல் அதை மற்றவர்களுக்கு விளக்கிகாட்டவும் பிரயாசப்படுகின்றீர்கள். அந்தகு வேண்டிய கிருபையைப் பராமதம் தமது ஆய்வைக் கொண்டு உங்க்களுக்கு அனுக்கீரகம் பண்ணக்கூடவர்.

தேவலயம் பெலன்.

[The power of God's word.]

கிறிஸ்துமார்சுக் விருத்திக் முந்தின நியாயங்கள் ஏதுக்களாயிருந்தாலும் இவைகளைக் கந்திற் நியமித்த பிரதான முறைகளும். மத்தேயு. உ.அ. அதி. யு.உ. உ.உ. உரோமர். யு. அதி. யு.உ.—யு.உ. அதி. யு. கலா. சு. அதி. சு. கோர். சு. அதி. ஏ.—யு.சு. அந்தக்கீர்த்தியைக்கவ வாசித்துப்பாருங்கள். இதுவே கந்திற்றலையாயிரும். இப்படியாக இதுதோன்றதோட்டுவருமெய்யல் இசுசுவிசேஷம் நம்மிடமட்டு வந்ததென்றும், திருச்சபையாய் வந்தித்தது. திருச்சபையாய்சி மானிகையுக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் நம்முடைய தேசத்திலேதானே திருமறும் அவர்களாய் பராமரிக்கிற சபையாரும் ஏழும்வேண்டும். இப்படிப்பட்ட பெரியசெய்கையே தேசத்திலே கிறிஸ்துமார்சுக்கம் அளிப்பார்ப்புவதற்கு வளமென்று கண்டு பலருக்களியும் போயிருக்கிற குறும் அந்த தேசங்களிலுள்ள சபையாரும் தந்தாரே தந்தியுள்ளவர்கள் யாரைக்கொண்ட நியமித்துத் தற்கால நயங்கனாயும் பிற்கால நம்பி

க்கையைபுக் கொண்டு ஆறுதலடைத்திருக்கள். திருட்டாந்தரமாக, வடதேசத்தில் வண்டல் மிஷன் சங்கத்தாரால் அனுப்பப்பட்ட குறும், தேசத்தவர்களிற் சில தருமானைக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அவர்களில், பெருங்குறியில் சங்கதோடு சாதிரிக் கு ஐயரை காள் அறிவேன்; இவர்களுக்கிடையில் நல்ல முன்மாதிரி காட்டக்கூடியவரும் வேதத்தைச் சனங்களுக்குப் போதிக்கத் தக்கவருமாயிருந்தார். இக்காலத்தில் அவர்கள் ஒரு குறவாயிருக்கிறதின் மீதும் தேவனுக்குத் தோத்திரம். இப்படிப்பட்ட குறும்ார் ஏழும்பிறிதும் அவர்களாய் பராமரிக்கிற சங்கத்தார் ஒரு சீனத்தைக்குறவானவரைப் பராமரிக்கிற சேலவைக்கொண்டு முன்றுபெருக்கு அதிகமான சபையாரும் பராமரிக்கக்கூடும். அந்தக் குறும்ார் சிக்கக்கூடாத சீரவருத்தங்களை இவர்கள் சகித்துப் பிரயாசப்பட்டவர்க்கும். சபையாருக்கு எவ்வளவு இன்பமும் ஆதாரிக் சங்கம், தரித்திரரை ஆதரிக்கிற சங்கம், கிறிஸ்துவர்கள் வாசம்பண்ணும்படியிராமங்களைக் கொள்ளுத் சங்கம்முதலானவைகளென்றே. அங்கே முன்னிருந்த நாட்டையன்மர்களைத் தவிர சிலமபசுங்களுக்கு முன் உதவிக்குறமான கஜத்துபேர் அப்படிக்க பெற்றிருக்கிற. இக்கிரியை அந்த மிஷன்சங்களுக்கு எவ்வளவு உதவும். இங்கே வந்திருக்கிற குறமருக்கு எவ்வளவு உதவி. அந்த தேசச்சபைக்கு எவ்வளவு அணுகலும். ஒருகாலத்திலே சீனமையிலிருக்கிற சங்கத்தாரால் வந்திருப்பணம் சீனமையிலிருக்கிற அங்கிருந்தவருக்கு குறமும் பல முகாந்திரங்களிலேயே தங்க்களையேசுத்துக்குப் போய்விட்டாலும் இவ்வளவு தரும் குறங்களை அடைந்திருக்கிற சபையானது தன் தேசத்திலே தோன்றின தருமானம் இரந்துபோய் அந்தப் போதகர்களும் தங்க்களுக்குப் போதுமான சம்பளங்களைக் கவனிப்பல்லாவிட்டாலும் தாங்களும் பண்ணின பிரதிக்கீழ்வளவு மறுத்துச் சேர்த்தோடுகின்றிருப்பார்களா? தங்கள் பிழைப்புக்களியைக்கவனச் சீர்பிரயாசத்தோடே தேடிக்கொண்டாவது போதகத் தொழிலை நடத்துவாரென்று இது எவ்வளவு சலாகக்கீழ்.

சிலர், அந்தப்புக்கங்களில் சபையாரின் தொகையிற், அவர்களுடையசீரிலமைதொன்று, நான்க்களே கொஞ்சப்பேர், இப்படிப்பட்ட பெரிய காரியங்களைச் செய்வதற்குப்படியென்று ஆளுகையாருக்கும். அதுமேய்தான், ஆகிலுத் சிலர் தவிர நாம் அவர்களிலும் மேம்பட்டவர்களென்று அத்தேசத்தையும் இத்தேசத்தையும் பாந்தித்தவர்கள் சொல்லுவாரென்று. நாம் சொஞ்சப்பேராலும் அப்போல் தலரினும், எய், சீஷரிலும் கொஞ்சமார் அரிமுத்தியா ஊரானுகியமேயசெய்புருவையிருந்துமுடியு கத்திற்கும்இரட்சகரை அடக்கப்பண்ண இடங்கொடுக்கவல்லவா? பவுல் தன் கையிலுள்ளவையெழுத்துப் பிழைத்து அநெக சபைகளை காட்டினாலும், சங்கிக்கப்பட்டத்தக் யோவான் வேஸிலியுமும் அவ்வளவு சகோதரமைய சார்ல்ஸ் வேஸிலியே பன்மலும் தாங்களும் ஆகும்போட ஊரினாகை கல் விச்சாலையிலும் படிக்குப்போது தங்க்களோடு பன்னிரண்டுபேராயும் கூட்டிக்கொண்டு, பண்ணின் சேபத்திலும் பட்ட பிரயாசத்திலும் ஏறக்குறைய, எய், செஞ்சுத்தையின்னே வந்த பல்லன் எவ்வளவுவென்று சென்றுபோன வருட்டது வேஸிலியும் மிஷன் சங்கத்து ரிப்போட்டை வாசித்தவர்களையசாரியுக்கள்.

சிலர் கிறிஸ்துமார்சுக்கம் இத்தேசத்திற்கு பலப்பட்ட போதகரென்று நிலைப்பாடுக்களாக்கும். பிரியமானவர்களே, உள்வாங்குகக்கல்லோ கொடுக்கப்படுமென்று தேவன் மொழிந்த வேதசைனத்தைப் பண்ணிக்கொண்டால் அதைப்போதும் ஒரு திட்டாந்திக் கோருங்கள். தேவனுடையபித்தியில் ஒர் பத்தியில் ஐரோப்பாக்கம் கண்டத்தள்ள ஓர் தரை சில பருத்தி விதைகளைக் கொள்வோந்து அதைத் தடுப்போது அவையெல்லாம் முடியாமல் சிலமாத

திரும்பு மூன்று ஜதாயர் பயிராயின. அப்பொழுது அந்தத் துரை அப்பருத்தி அந்த தேசத்தில் உண்டாக மாட்டாதென்று நினைத்துப் பின்னூறு சோதித்தப் பார்ப்போமென்று என்னை விசுவம் ஜதாயர் பயி மாளகைகளிலுள்ள விதைகளைப் பேணியுடுத்தித் திரும்ப விதைத்தார். அவரை அந்த தேசத்திலே பாபிரசீவந்த விதைகளானபடியால் எல்லாவும் முளைத்தவிட்டனவென்று கண்டார். இப்போது அவ்விதைகளைக் கொண்டு விதைமாணவி லிலங்களைச் செய்தியுட்குறிஞ்சுகார். எப்போதும் அந்நிய தேசங்களிலிருந்து உதவிவருமென்று காத்திருப்பது பத்தியில்ல. அந்நிய தேசத்தார் துவக்கத்திலே 'சலி'சேஷத்தைக் கொண்டுள்ளதது அவர்களுடைய அன்புமாத்ரிமையில், சுவைமாயாயிருந்தது. இப்பொழுது அவர்கள் மடக்குச் செய்யும் உதவிகள் கட்டமையல்ல, உதாரத்துவமானதாயே. அவ்வென்று அவர்கள் இந்தச் சேதாரின்பு இத்தப்படிக்குந் கூறியும் அப்போதும், இன்னஞ் சலிசேஷத்தை அறியா திருக்கிற கார்களுள்ள தேசத்தில் அறிவிக்கப்படுவோமென்று போய்விட்டால் நம்புமையாக நிலைபரம்ப எப்படியிருக்கும்? ஓய்வாக்காசரீபு எவ்வாறு நடக்கும்? மறுதலுபெய்திற்று குறையினமும், நற்கருணை வழங்குகிறவர்கள் ஆர்! ஜமாயர்! அப்படிப்பட்ட காலத்தைக்குறித்துக் கவலைப்படாமல் எந்தக் சிறிதெவன் சுகரந்தினை கொள்வோம்! ஜுகையால் நாம் ஒவ்வொருவரும் ஆலியின் வயதலை அடைந்து விழித்துக்கொண்டு நம்முடைய பின் சந்தியாருக்கு ஆதனங்களைகைக்க வேண்டுமென்றி கவலைகளைக் சந்திமேல் ஏறித்துவிட்டு தேவைகட்டவன்படி முதலாவது தேவனுடைய இராக்கியத்தைத்தேடி மது துரிச்சியிலே இந்நவகைக்கென்று பிரிக்கப்பட்ட நிலங்களையும், சேயலி களையும், தேவாலயங்களையும் எழுப்பி, பள்ளிகளையும், உதேயாசனாரையும், பிரச்சங்கிமா ரையும், துறாசையுந் தாபரிக்கக்கூடிய பொக்கிஷங்களைச் சேகரித்துக்கொள்ள வேண்டுக. தேவியப்பைச் சையபார் தங்கள் பிராசத்தியிலே தங்கள் துரிச்சியில் ஒருகோலில்கட்டி மடக்குச் சையாதிர்கட்டித் துவக்கவிட்டார்கள். இப்படிச் சையபார் பரிசுத்தவாயின் கிரியையில் நடக்கையில், அவர்களுக்கிடையே போதகம் போதக சாமந்தியுள்ளவர்கள் தேவாலயின் அழைப்புக்கு இணங்கித் தங்கள் சகோதரரை ஊன்றக்கட்டவும், சயதேச அன்மை வெளிப்படுத்தவும், தரும ஆகாரங்களுடைய சகாயத்தையே நோக்காமல் தேவாலயிக்கையில் அஸ்திபாரம்போட்டுக் கிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலர்களைப்போல எல்லாவற்றையும் விட்டுத் தங்களைக் கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தின் மரட்சியெயிலியிதும் அவருடைய ஊழியத்திற்கு மரட்சிக்கொடுக்க வேண்டுக. இந்தக் கிரியையே நபது இனத்தவர்களாகிய அஞ்ஞானிகளுக்கு நாம் போதித்துவரு யாவிலும் கிறிஸ்து மாரக் கம் உண்மையென்று அவர்கள் சன்னுக்குக் காட்டுகிற பஸ்த அத்தாட்சி. இதைக்குறித்துக் காலதாமதம் பண்ணவே கூடாது ஒரு குழுவையானது மாநிலத்திற்குப் பாலுதருக்கும் பொழுது நிருதவான ஆகாரங்களைச் சாய்ப்பிட்டுப் பழையிலுண்டு, பாலே தேவபோது வரும்வருகத்திற்குத் தப்பாது. ஆகையால் நம்முடைய தாய்ச்செங்கத்தாருடைய சாயியிருக்கும்பொழுது நாமடைந்திருக்கும் மற்றச் சரி திருத்தங்களோடு இந் விஷயத்திலும் ஸ்திரமடைந்திருப்போமாக. திரியேக தேவனுக்கே மகிமைமண்டிப்பவதாக, ஆமாம்.

தமாரூகணு, புரட்டாதி. மக். உ. காணத்திய. இப்படிக்கு, உங்கள் பணியிலொகாரணியி ஓர் உபதேசி.

உதய தாரகை.

தமாரூக. மரு. ஐப்பதி. ம. உ. உ. உ.

மதுரை.

மதுரை மிஷன் உபதேசிகள் முதலாவது தனது உதவிக்காரருடைய மனைவிக்குக்காக ஏற்படுத்தியிருக்கிற சட்டிட்டங்களைக்குறித்துக், சில நாளுக்குமுன் மதுரையில்கூடிய மிஷன் கூட்டத்தைக்குறித்தும் ஒரு சுருக்கமான வரலாறு உதயதாரகை யால் சாய்ப்புவர்வர்களுக்கு அபிப்பிராயமாயிராதென் றெண்ணுகிறேன். உபதேசிமாருக்கும் திருச்செங்கு க்கும் முன்னக்து குறிக்கப்பட்டிருந்த பாடங்களில், முதலாம்முறையாக மேற்கூட்டத்திலே பரிசோதிக்கப்பட்டபாடங்கள்.

வேதாகம உண்மைகளைப்படிக்கிறதில் எங்கள் உபதேசிமாரு நிர்வகர்களுக்கு அக்கறை உண்டாகக்கூடக் கூடாது ஒரு பரிசீலனையிலேயும் முக்கிய

த்தைக்குறித்து நெடுநாடெண்ணிவந்தோம். பள்ளிக்கூடங்களிலும், சாலஸ்திரப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் தங்கள் வேலைக்குப் பாதிக்குப்பாதி ஆயத்த மடைந்து பள்ளிக்கூடம் விட்டபின் மிகவுங் கொஞ்சுச்செய்யாத்திரும் கிராமத்துத் தங்கள் படிப்புக்களைக் கவனத்து விடுவார்கள். அக்கேரோ தங்கள் புத்தகங்களையும் பாடங்களையும் முற்றும் பாறாமல் விட்டுவிடுவார்கள். ஆகையால், கல்வியிலும் வேத உண்மைகளை அறிகிறதிலும் வந்திதி லையாததொழிப்புத் தாங்கள் முன்படித்திருந்த சோற்பத்தையும் வருஷத்துக்குவருஷம் மற்றுத் தங்கள் வேலைக்குவேண்டிய திறனைப்பற்றி குறைபாடுகளை நோக்கார்கள். அந்தந்தப் போதகமாரு தனித்தனியே மாறாந்தும் அவர்களைப் போதிக்க முயன்றும் அவர்கள் சரபபக்குமும் நெடுநாடபுழக்கமும், படிக்க உதவுகிற அனுகூலமில்லாமையையும், கிராமமாம்பு படிப்பினமும் அவர்களுக்குக்கிருந்த பரிசீலனைக்கு நிக்கக் கூடாமலிருந்தது. அதிலே மிதும் போன சித்திரமொதும் அவர்களைக் கூடிவரச்செய்து போதுவான கல்விசனாற்றியும் விசேஷமாறும் வேத அறிவைப்பற்றியும் பரிசோதித்தபடிப்பு, ஐந்து வகுப்பாக அவர்கள் பரிசீலனேமும். க. வகுப்புக்குத் திறனையளிவர்கள், முன்று பேர்மாத்திரம் இருந்தார்கள். உம். வகுப்பிலே, சு. பெரும்; நம். வகுப்பிலே, மடு. பெரும்; சம். வகுப்பிலே, உ. பெரும்; நூ. வகுப்பிலே, நய. பெரும் ஏறக்குறைய இருக்கிறார்கள். அதுமுற்ற போன புரட்டாதிமாதம் வரைக்கும், சகல வகுப்பாருக்கும் அப்போஸ்தலார் முதல், ந. அதிகாரமும், இலங்கை, மத்பர, சென்னைப்படுத்த அமெரிக்கன் மிஷன் சபைகளில் வந்துகப்பட்ட விசுவாசப்பிரமாணம் முதலாம் பிரமாணத்தை முதற்பங்குமும் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. மேற்படி பாடங்களுடனே, கம், உம், நம், வகுப்புக்களுக்கே உரோமர் முதல், முன்றுஅதிகார மிருந்தது. நம். வகுப்புக்கு "கிறிஸ்துமர்க்கம் சத்தியம்" என்றதின்மேற்புத் குருக்கமான பிரச்சகமும் (essay); கம், உம், வகுப்புக்கு "விசுவாசத்தினும் நீதியானதுதல்" என்றதின்மேற்பு பிரச்சகம் (sermon); கம். வகுப்புக்குமாத்ரிமும் அப்போஸ்தலர்காலத்தில் திருச்செவையால் படிவரையாதிருந்தது. மேற்குறித்த பாடங்களைப்படிக்கையில், அந்தந்தப் போதகர் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்குக்கூட்டுகூடிய எவ்வெவ்வாறும் உதவிபெய்து தைரியப்புகையுமே நென்றுண்பட்டது. அமெரிக்கன் போரட்டார் வருஷாந்தங்குகிறி நாளாகிய போன புரட்டாதிமாதம், யக். ந. தேதி வியாழக்கிழமை சகல மிஷ்யூனிகளும் ஏறக்குறைய, அய. உதவிக்காரருடைய மதுரையில்கூடிய கூடியினர்கள். அதிகாரமே, மிஷ்யூனிகளுக்குத் அவர்கள் குறும்பங்களுக்கும் சங்கைபோர்ந்த போரட்டு ஜயர் கோகேயிமா. அ: ம. "யேகோவாலிலே களிகூரவுத உங்கள் செவலம்" என்றிருக்கிற வாக்கியத்தின்மேல் இக்கிச்சிலே பிரச்சகம் பண்ணினார். ம. மணியில், எல்லாருங் கோலிலிலே கூடியோம். போதகமாருடில் இரண்டிருபேரும் உபதேசிமாருடில் இரண்டுபேரும் கிறிஸ்துமர்க்கத்துக்குரிய உதாரணத்தையும் அறிந்தபிரேமோகிக்கவேண்டிய வுடைய க்குறித்தும் சித்தினர்கள், மத்தியர்கள், சங்கை போர்ந்த மிஷியர் தமியிலே ஒரு பிரச்சகம் பண்ணின அந்தபின், ம. பெருக்கத்திமாவைகள் நற்கருணை அனுபவித்தார்கள். உதயவே அனேகருக்கு விசுவாசத்திலே ஸ்திரப்படுகே சமயமாயிருந்தது.

மறுநாட்காலமே, கூ. மணியில் பரிசோதனை ஆரம்பித்தது. ஒருமணியிலுக்குத் எல்லாவற்றிற்குக் களுக்கும் நியமிக்கப்பட்டிருந்த பாடங்கள் பேசப்பட்டது. எல்லாருமே மிதக்கு அக்கறையளிவர்களாயிருந்தார்கள். அதுமூல் கூங்கள் மிகவுங் திர்ப்தியடைந்தோம். உ. மணியில், கம். வகுப்பார் திருச்செவயச் சரித்திரத்திலே குறிக்கப்பட்ட பாடத்தை ஒப்பித்தார்கள். அதற்குப்பின் முதல், ந. வகுப்பாருடே, உரோமர் முதல் கூ. அதிகாரத்தின்மேல் எழுத்துமுலமாய் பரிசீலிக்கப்பட்டார்கள். இந்தப்பரிசீலனை அந்நமனவ்வரைக்கும் இருந்தது. கொடுக்கப்பட்ட ஏன்வதுகளைக்கொடுக்கையிடத்திலேதானே அவரால் எழுதிக்கொண்ட, புத்தகங்களினுதலியினறி மாறுத்தமழுமியினார்கள். இந்த மாறுத்தற்க்கவன மறுமார் ஈரங்கன் தனியே வாசிப்பித்து அததின் பெறுமதி இவ்வெவ்வென்று நீதா னித்தோம். மேற்குறித்த பிரச்சகங்களை வாசிப்பிக்க இன்னொருநாள் சென்றது. அவரார் தன் வகுப்பிலே பெறுநிலை ஏற்படுத்தியிருந்த ஒருவரையினும் குறிக்கப்பட்டது. க. வகுப்பிலே முதல் நின்ற ஒருவருக்கும், மற்றவகுப்புகளில் முதலின்ற ஒருவருக்கும் வேதமொன் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்நவகிற பரிசோதனை காலத்தில் வெளியாக்கமரிக் கொடுக்கப்பட்டி. இப்படிபுட

ந்த ஏழுமுகுகள் ஆதிமுதல் எங்கள் உதவிக்கார மாருக்கும் பிரியமாயிருந்தும், அந்தப்பிரியமும் அக்கறையும் பரிசோதனை நடக்கக்கூடக் காணப்படாது. இப்படிச் சந்தித்து முக்கியமென்பதை அறிவல்லமாயுணர்ந்துகொண்டு, வருகிற தைமாதம், எ. தேதி. நாட்க்கப்போகிற பரிசோதனையில் இன்னும் அதிக சங்க்சிரதைதாயும் பூரணமாயும் ஆயத்தப்பட்டுவேண்டுமென்றி தீர்மானிக்கோடும், அவரார் தங்கள் அழுவல்களுக்குத் திரும்பினார்கள்.

அஞ்ஞானவிலுக்கள், மெஞ்ஞான விலியிஞ்ஞானமும் தாரகையை விஞ்ஞானத்துச் செய்தி ன்று முகாணத்துக்கவையாக்குக்குத் வந்தனம் அந்நகர்தம் தந்தனம்.

தற்சமையநிந்தனம். அதாவது, ஜயாவே: இந்த மாதம் பண்ணைட்டார்தேதி இராத்திரி வண்ணப் பண்ணை செட்டிபெரு வழியாகப்போனேன். நடுத்தெருவில் அனேக சைத்திரமாயும் நாகரணினுதலிய வாத்திய ஓசையும், கைப்பாறும், தீவத்தி முதலியவைகளின் பிரகடனமாயும் கண்டு, அங்கு வேடிக்கைபாடுகுவென்று சிட்டியேண்டும்; சிட்டியும் அவ்வகளின்தற்கிரிக்கைகளைக் கண்டு என்மென் என்னிலே முட்டின. அக்கிசிக்கைகள் யாதெனில், சீவன்கேயில் முதலிய இடங்களில் திருவிளாந்தேறும் கட்டியிருக்கிற சப்பிரம்பேரால் புட்பக்களாற் கட்டி, அத்தினுள் திரவாசிமுதலும் விக்கிசு அலங்கரிப்பக்களால் அலங்காத்தது ஓர் சித்திய சோழபுத்தை அந்ந மத்தியில் வைத்த வரமே நாரால் விழாதபடிக்குச் சுவாயியை இறுக்கி கட்டியிருக்கமும், குறித்த வக்கிசுத்தின் முன்னே சாராய வெறுப்பினே ஒருவன் தான் சிலம்பு விக்கைகளிலே திரளான சனங்களை இருபாலும் பிரித்துக் கவலிநின்றவ ஓர் தடியைக் கையிழித்து, சுவாயிக்குமுன் சந்தையமாறுகின். சாயிய சப்பிறத்தோடிமுட்பட்டுக் கடைவழி போன்ற அவர்கள் தங்கள் சாத்திரத்துக்கு விமோதமான செய்கையைச் செய்து மறையில்கவையென்று சுவாயியைக் கொடுப்பவியாக இழுத்தார்கள். அல்லலைய அம்சைமுதலிய போய் ஆசுபத்திரியை விட்டினர்வழிபோக இழுத்தார்கள். தெரியவில்லை இச்சாயிக்குப் பழமூலம்வலை, பாப்பாருடில்வலை முதலானவற்றின்குறி சைவமத்ததோரே, இக்கிரியை உங்கள் சுவாயியை நிக்றித்ததோ அல்லலு வந்தித்ததோ எனது சிற்றறிவுக்குக் கிட்டவில்லை. ஆதலால் உங்கள் சைவமூலம் இவ்விலையான்கிரியைகள்செய்தல் சரியோ சரியல்லவோவென்று இவ்விருவருக்கு விலை, பாபுநாணகைவழி காத்திருக்கிறேன். இவ்விலைவின் விலையைக் கண்டதின்மேல், எங்கள் அருமையான ஒருமணியிறைந்த இரட்சகரின் நாமத்தையே தாங்கிய மாரக்கத்தில்கிரவ சிரியைகளை எடுத்துக் காட்டி உங்கள் விக்கிசு ஆராதனைக்கு ஓர் வச்சியப்போட்டு தேவன் என்னை இவ்வறிவுடனே வைத்திருப்பாரென்று வழிகாத்திருக்கிறேன். இப்படிசென்.

கோழம்பு.

மந்திராலோசனைச் சங்கத் தரைகளிலொரு ராயி எதிர்மண்சிங்கமுதலியார், முத்துக்கிரை மணமுதலியார், காசிச்செட்டிமுதலியார், குமாரசுவாயி முதலியார் முதலிய கோழம்புப் பிழக்குக்குத் தவாரத்திலொரு பெரியவங்களைப் போலும் தந்த அனைச் சிங்கமாரமாகச் சேராதது இந்நமாதம் எட்டாந்தேதி புதன்கிழமை இரவு மகாசாமுதலியார் தந்த அனைச் சிங்கமாரமாகச் சேராதது இந்நமாதம் உயர்ந்த உத்தியோகஸ்தர்க்கான அழைப்பித்து விந்நது கோடுதார்கள். விந்நகைகழைக்கப்பட்டார்கள் சிலில், மிலிந்நோரி உத்தியோகஸ்தர்க்கும், வியாபாரிகளும், மற்றுத் தயக்கிசனங்களுமாக ஏறக்குறைய எண்பதுபேரவருக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இவ்விருத்துக்கு முதலாளிகளாயித்தவர்களிலொருவருக்கு சபாநாயகருமாக இந்நத என்மண்சிங்கத் தவையாக்கம் எழுப்பி நின்ற, மகாசா அரங்கம் இய்தியாவிலும் போரினத்திலொரு அடைந்த கீர்த்தியையும இவ்வகைச்சீவுக்கு வந்தென்பிற்போ சேயமான சனைகங்குக்கும் உபபோமாக அரங்கத்து நன்மகன்களையும் கண்பயோ தவலவாமாருடனும் அவர்கள் குருக்கன்மாருடனும் மகாசா சினேகியும் பண்ணிக்கொண்ட விந்நகையையும் இன்னும் அவர்களுடைய பலவகையான நன்மகன்களையும் அவர்களுக்கும் பேசியபோது மூதம், மகாசா அருளுடைய பேசுக்குச் சந்தேகமாயும் பிரத்தியுத்தரம் விளம்பினார். இவ்விதமால் ஒவ்வொருவரும் பேசின பேசிக்கேள்வளுக்கு அவர் தவற்றிற்குநிந்தான துணையார் ஏற்று பிரத்தியுத்தரம் விளம்பினார்கள்.

MORNING STAR.

Jaffna, October 23d, 1851.

In copying the following from the Colombo Observer of Oct. 11th, we would say that we have no fellowship or sympathy with negro slavery, or slavery of any other kind. As the friends of freedom and the negro race, we are extremely sorry to see that another effort is being made from the United States to revolutionize Cuba, and to annex it to the Union. The accounts of these efforts are very conflicting and their success doubtful. We trust that this expedition as well as the former one, will prove an entire failure. Success would greatly increase the domestic slave trade in the Union and thus retard the approaching day of negro emancipation. That day will surely come. We hope in the kind providence of God, it may be peacefully ushered in. But if not, God will interfere and deliver them as he did his ancient people from the bondage of Egypt.

We rejoice, however, that we have abundant evidence to believe that the expedition to Cuba is undertaken only by lawless and misguided men entirely without the sanction of the American government.

The editor thus speaks of the late overland news:

In order to put our readers in possession of the details of intelligence contained in the Atlas for India, we again anticipate our day of publication. Some of our extracts will be found exceedingly interesting, especially the article from the London Times, which gravely treats the proposition that in fourteen years from this time, a line of railway will be formed on the route from London to Calcutta, and that the capitals of England and India will be brought within seven days traveling distance of each other. Rather strangely the idea of the electric telegraph seems not to have received the writer's attention, but our readers can easily imagine that simultaneous improvements in the laying of submarine lines will render the communication by wire almost instantaneous. In fact persons now living may see the day when Her Majesty speech delivered in the British House of Commons at 3, P. M., will be read by her loyal subjects in Ceylon at 10, A. M., of the same day. Looking at what has already been done and the time in which it has been accomplished, these speculations deserve calm and serious attention, and it does not seem to us that any of our friends would show a great amount of wisdom in sneering even at the prospect of success in connection with the project of aerial navigation.

But long ere the possible date of any of these contingencies, it is plain that the magnificent island of Cuba will be "annexed" to the free states of America. Our Yankee friends will grow their own coffee and their own cane sugar, and to the slave owners of Virginia will have a new and profitable market for the human cattle which they so benevolently occupy themselves in rearing. For the present, the U. S. government may apply to the buccaners their true appellation of "pirates;" but once successful, there can be little doubt that the conquerors of Cuba will be received into the Union; and thus the cause of negro freedom will be indefinitely postponed, unless that being, to whom vengeance belongeth, should step in on behalf of immortal beings who are treated as "chattels," by wretches, who, with such astonishing impudence, are babbling in the world's ear the accents of "freedom." England in her conquests is bad enough and wicked enough in all conscience, but she does not carry "the peculiar institution" of slavery in the one hand while she waves of the banner of liberty in the other. And even Spain, in the iniquity of holding slaves does not eternally disgrace herself by the perpetual violation of a constitution which recognizes "life, liberty and the pursuit of happiness," as the inalienable rights of every human being. So that on the whole, and remembering the recent extension of the abominable fugitive slave law to the free states, we cannot, looking at the cause of humanity in general, and not confining our attention to the interest of that section of it which boasts of a white cuticle, we cannot, we say, honestly rejoice at the prospect of Cuba being delivered from the bonds of a "kingly despotism."

MURDER.—We learn from the Colombo Observer that on the 11th instant, near Kandy, a superintendent of a coffee estate, named Edward Morgan, was shot by persons, whose design undoubtedly was to get the money which he was carrying to the estate of Colonel Braybrooke. The rascals, however, failed in this, as Mr. M. was able for sometime to retain his saddle and thus eluded their grasp. Mr. Morgan survived the wounds but a few hours. His age was about 19. A large reward is offered, and energetic efforts are being made to apprehend the murderers.

REMINISCENCES OF A RECENT VISIT TO AMERICA. ICA. No. 6.

Leaving Simon's Bay, April 25, we rounded the Cape of Good Hope with fair breezes, and proceeding in a north-west direction in the Atlantic ocean, reached the island of St. Helena, Wednesday morning, May 10th.

This small island, 10 miles in length and 25 in circumference, contains a mixed population of about five thousand inhabitants. From notices in the St. Helena Almanac, it appears that from nine hundred to a thousand vessels annually touch at that place for water, provisions, and for other necessities. It is indeed a rest house for all nations in the midst of the ocean, nearly mid-way between Africa and South America.

Immediately on our landing upon the island, most of the passengers made arrangements for proceeding to Longwood, to see the hole of the pit from which the bones of Bonaparte had been taken. As an offset to my not seeing that sight, I went with far less inconvenience in another direction to see the grave of a more illustrious personage—that of the late Mrs. Boardman Judson. Mrs. Judson, after successfully laboring many years as a missionary in Burmah, embarked, in consequence of ill health, with her husband and children, for a visit to the United States. On their passage they touched at St. Helena, where, unexpectedly, Mrs. Judson finished her earthly course, having fought a good fight, and we doubt not laid her on eternal life. Her mortal remains were interred in the English burying ground in that settlement; and over her grave a monument was erected with an appropriate inscription, giving the passing stranger the needed information as to whose dust lies there. As I stood at the grave of the deceased, with whose character and exploits, I had long been acquainted on paper, and thinking also of my fellow-passengers who had gone in another direction, my thoughts ran forward with some unwonted interest to the "resurrection morn," when all that are in their graves shall hear the voice of the Son of Man and come forth—and also to the ensuing coronation day, when those who have overcome by the blood of the Lamb, shall for the first time be clothed with robes of victory. That thought I, will be the befitting time, if time it be, to determine as to who on earth were the more illustrious, and who the more ignoble character.

On the arrival of Doctor and Mrs. Judson, it was arranged, in consequence of improved health, that she should proceed to the U. S. with their children, and he return to the mission field in Burmah. The manner in which Mrs. Judson sustained the conflict arising from their contemplated separation, under the circumstances of the case, as recorded by her own hand, may give some idea of the manner in which she was wont to meet and sustain other conflicts, incident to a protracted campaign in the mission battle field—such a field, whether we consider the assaults encountered or the victory obtained, as Bonaparte had never taken. The record above referred to, is in the form of a farewell address to her husband in prospect of the parting scene, and uttered in a poetic effusion from the deepest recesses of a chastened loving spirit, fast ripening for the tomb, the gate to endless joy.

As a substitute for a recital of some other occurrences of engrossing interest during a twelve hours' visit at St. Helena, the reader will please accept the above mentioned effusion, as an island flower of great beauty and fragrance, snatched from the conqueror's grave. It is as follows:

We part on this green islet, love,
Thou for the eastern main,
I for the setting sun, love,
Oh when to meet again?
My heart is sad for thee, love,
For low thy way will be,
And oft thy tears will fall, love,
For thy children and for me,
The music of thy daughter's voice
Thou'lt miss for many a year,
And the merry shout of thine older boys
Thou'lt list in vain to hear,
When we knelt to see our Henry die
And heard his last faint moan,
Each wip'd the tear from other's eye,
Now each must weep alone.
My tears fall fast for thee, love,
How can I say farewell?
But go—thy God be with thee, love,
Thy heart's deep grief to quell.
Yet my spirit clings to thine, love,
Thy soul remains with me,
And oft we'll hold communion sweet
O'er the dark distant sea.
And who can paint our mutual joy
When, all our wanderings o'er,
We shall all clasp our infants three,
At home on Burmah's shore!
But higher shall our raptures glow
On you celestial plain,
When the loved and parted here below
Meet ne'er to part again.
Then gird thine armor on, love,
Nor faint thou by the way,
Full both shall fall and Burmah's sons
Shall own Messiah's sway,

Maney, Oct. 3, 1851.

D. POOR.

The following article from the London Record of July 23th, respecting emigration to America will be read with interest:

Turn where you will, nothing is talked of but the United States, American letters, checks, steamboat and ship fares, and preparations for departure to another and a more favored land. As for the penal laws and such other matters, the discussion of these is confined to the comparative small section of the people who are yet calculating on their ability to maintain their position at home. But as regards the great mass of our countrymen—the working population—their minds are entirely engrossed with one idea, and that is the speediest manner in which they can contrive to remove themselves and families from that inevitable ruin that appears to be impending over this hapless land. Nothing can stop or stay this migrating propensity; no reasoning or persuasion, however cogent or plausible, can for a moment change their determination to join their friends in the far west. There is scarcely a family among the humble class of farmers and cottagers that has not one or more representatives in America, and these are constantly sending home remittances to enable the rest of the family to emigrate. The people are flying away in large numbers, and on the roads in remote districts you will often meet long and melancholy cavalcades of these poor people turning their backs on the land of their birth. In fact the poor man who has no friend to send him a remittance, and no means of paying his passage over, is looked upon as a doomed man. Country chapels on Sundays are thinly attended, owing to the death and desertion of the people. Where will all this end?

We copy the following item from the summary of the Colombo "Overland Observer:"

The Church Missionary Society in Ceylon have had an interesting meeting during the month. We have discussed in a favorable tone a project for a new mission church in Colombo, where the Secretary should minister, awakening and keeping alive an interest in missionary operations. Opposition to this project has, strangely enough, come from zealous members of the Church of England, who anticipate injury to the churches at present in existence. But knowing, as we do, that baptismal regeneration is the doctrine preached at St Peter's, and that Trinity is likely soon to fall into the hands of a Puseyite, whom a Roman Catholic priest has hailed as "a dear brother," for sending some stray sheep back to his fold, we think the time is not distant when every evangelical member of the Church of England will gladly aid a project which will secure to Colombo the preaching of the Gospel in at least one Episcopal church. The Governor presided at the missionary meeting, and made a very unequivocal declaration of his adhesion to the cause of Christianity. The occasion too called up an affecting reminiscence of His Excellency's life. It appears that Sir George Anderson when on his way to India as a writer for the East India Company's service, 37 years ago, was a passenger in the same ship which brought the first band of Wesleyan missionaries to the shores of Ceylon, and thus witnessed the affecting scene of committing to the deep the lifeless body of the leader of that band.

ENTERTAINMENT TO THE GOVERNOR BY THE TAMIL COMMUNITY.—On the 8th inst., the heads of the Tamil community entertained the Governor and a select party of gentlemen at dinner, in a bungalow erected for the purpose at Mutwal. On his arrival His Excellency was first conducted to the reception room, the decorations of which were very tasteful, and at the dinner table he was placed immediately to the right of the chairman Mr. Edremansingam, and next to His Excellency sat Major General Smeed. The chairman was supported on the left by Lord Stanley, beside whom was Col. Drought 15th Regiment. The vice chairman, Mr. S. R. Mutukistna Modiar, was supported right and left by the Hon. Messrs. Templer and Gibson.—Col. &c.

The reception room was a master-piece of taste, being in the form of a large circular tent, supported in the centre by a single live cocoanut tree, around which and on the walls and roofs were hung a profusion of flowers and gaily colored drapery, arranged with that peculiar and original grace which the natives of Ceylon are so justly celebrated for displaying in all buildings of this temporary nature.—Colombo Observer.

CUBAN EXPEDITION.—It is refreshing to notice the boldness and honesty with which two respectable New York papers, the Tribune and the Courier and Enquirer, denounce the conduct of the slaveholding pirates who have originated this expedition. We have no faith however in the power of the federal government to keep clear of the vortex. America may call herself a free country, and there are free and noble men in the north and east, but there is no use in denying the fact that a small band of slaveholders wield the destinies of the great republic. They forced on a war with Mexico and they will succeed in embracing America with Spain. The glorious result will be a new market for southern slaves.—Colombo Observer.

We hope for much better things than this, though, we confess, we are not without fears.

THE WAR AT THE CAPE.

The two districts of Albany and Uitenhage were almost entirely overrun by the Kaffirs and rebel Hotentots. Somerset, Cradock and Beaufort were laid waste, and Maceomo was in the midst of the Colony undismayed at the present force there. Conflagrations were seen on all sides near Grahams Town, and the colonists were flying before the enemy, abandoning their homes, and leaving their property to the savage invader.

The steamer Birkenhead arrived at Port Elizabeth on the 19th August with 555 troops. Mr. Montague, Colonial Secretary, and Major Hogg and Mr. Owen, the Commissioners, were on board.

Further News from the Cape.—Affairs on the frontiers, if possible more gloomy and disheartening than ever. The enemy was displaying an audacity unprecedented in the annals of any former border warfare.

In the immediate neighborhood of Grahams Town many houses had been burnt down, and besides the bands who continued to ravage Somerset and the other inland districts, a large body of the enemy was overturning Lower Albany. Signal fires were seen blazing on the hill tops, and the war-song of the Kaffirs was distinctly heard. Reinforcements from England were daily expected, and it was hoped that the Commander in Chief would soon be able to bring into action such a force as would hardly fail of reducing the enemy to submission.—Colombo Observer.

We have not room for further extracts respecting the war at the Cape, which are painfully interesting. All accounts represent the war as very bloody and disastrous. Probably much more blood will be shed and many more lives sacrificed on both sides, before the frontier native tribes will submit to British authority.

THE OLD WORLD AND THE NEW.—America exists to reproach and reform the world. There is a Providence in these things. The rough and ready republicans expand themselves over a universe; the Union has just been enlarged by territories as large as Europe, and already the new state of California exports half a million of gold a month, and prepares to open a steam communication with China and Japan. The Pacific becomes the highway of nations, and enterprises unheard of approach maturity, while the mind of the ancient world is absorbed on the miserable subjects of divine right and sectarian controversy. The majesty of civilization and commerce brightens regions rich and vast. While Europe pauses to parley with idiot legitimists and ancient nonentities, the republic of America bids for the mastery of the universe, and will achieve it. We could dispute ascendancy with them but will we? China has again snubbed us—we sought to be polite by condoling with the new emperor on the death of the old one, and sent a ship of war to give dignity to the message. The ship could not reach Peking for want of water, and, profiting by our miscalculation, the authorities declined to accept our civility, and the attempt to recommend ourselves failed; but, perhaps, we gained a little nautical and geographical knowledge, which we wanted. The Yankees by and by, will deal differently with the brother of the sun and moon.—Liverpool Journal.

THE BRAMAH LOCK PICKED.—In the Star of Sept. 25th, it will be recollected, we spoke of the acceptance by Mr. A. C. Hobbs, of a challenge to pick the Bramah lock, which, in the event of his success, would entitle him to a reward of £200. From the Illustrated London News of September 6th, we learn that Mr. H. has succeeded in his attempt, and that the prize has been awarded to him. The number of days occupied by him were 16, though the actual number of hours he was in the room with the lock were only 51. Though the present result of this matter is, fears for the safety of treasures under lock and key, the ultimate one will be, doubtless, the invention of new locks which cannot by any possibility be picked.

DAVONIOS.—You enter a Romish church or cathedral—it is thronged; every lip moves in prayer—every knee is bent in apparently profound reverence, and you are struck with awe; but, if you enter a stranger, every eye is turned upon you; if you take a mis-step a broad smile appears on every mouth; at the same time, the Pater Noster and Ave Maria are being hummed as devoutly as if the heart were filled with God's presence! Boston Congregationalist.

AN EGYPTIAN NEWSPAPER.—There is only one newspaper in Egypt—a small monthly sheet in the Arabic language at 16 shillings a year. It is devoted mainly to the powers that be, and every one in the employ of the Pacha is obliged to subscribe to it.

Why is a clock the most humble thing in existence? Because it always holds its hands before its face, and however good its works may be, it is always running them down.

Keep not all men company, lest you increase the number.

OVERLAND INTELLIGENCE.

NAPLES.—A fearful visitation has befallen the Kingdom of Naples. The villages and towns in one entire region have been laid in ruins by the sudden and repeated shocks of an earthquake. At Taranto many dwellings were overthrown in a few moments. For many miles round, in the district of Basilicata, the fatal convulsion of nature spread terror and dismay, while at Bari and Melfi, whole streets and all the principal buildings were levelled to the ground—hundreds of not thousands of human victims being overwhelmed in their fall. A list of more than fifty villages is given to which greater or less damage was done;—in more than one place the principal buildings having been destroyed, and in all several lives having been lost amidst the ruins of fallen houses. The greatest sufferer, however, was the town of Melfi, a place containing 10,000 inhabitants; three quarters of the city are a mass of ruins. The archbishops palace, the college of the municipality, the barracks, and the police station have been levelled to the ground. The known deaths amount already to 700, besides 200 wounded. The houses fell from the repeated shocks of the earthquake, the rapidity of which was such that the persons in the houses and passing the streets had not time to escape.

AMERICA.—Arrivals from America report the successful accomplishment of one of the great practical problems of the day, the opening of a route from the Pacific to the Atlantic through the Lake Nicaragua and the river St. Juan, which was completed in 32 hours with safety by a company from California. The only obstruction is a passage of twelve miles between the Lake and the Pacific ocean.

It is said that Daniel Webster intends to become a candidate for the Presidential Chair at the next Election in the United States. The wheat crop in England and in the United States is said to be most abundant.

An act abolishing the law of primogeniture, has become law in Upper Canada.

We have received the "Home News" of Sept. 3th, from which we select a few items in addition to what we obtained from the Colombo papers.

The Queen and Royal family left Osborne for Balmoral August 27th, and in three days reached their mountain residence all in good health.

The following praise of the Yankees will do something to compensate them for their deficiencies at the Great Exhibition:

The Americans have in the interval between our last and present journal, filled a large space in the public eye. Not only has Mr. McCormick carried off the great gold medal for a reaping machine, and thus beaten all our farmers and agricultural mechanists, not only has Commodore Stevens wreathed his brow, and bannered his schooner yacht with the greenest of laurel, by beating out of time and distance our best yachts and ablest seamen; not only has Mr. Hobbs picked the incomparable Bramah lock; but American enterprise has demonstrated the practicability of the route across the Isthmus between the oceans, by traveling from California to New York across Lake Nicaragua and down the river, and have actually accomplished that which England has long talked about, again being in a leader point.

Mr. C. Wetton left San Francisco on the 14th of July, passing the Isthmus through Lake Nicaragua via. Havannah and New York to Liverpool, which he reached August 24th, thus making the voyage from California to England in 40 days. The whole account of this voyage as given by Mr. Wetton is exceedingly interesting, and gives us some ideas as to how he accomplished what suitable arrangements are made for passing the Isthmus. He thinks the whole voyage from San Francisco to England will occupy only 31 days.

We are sorry to see it stated that the fate of the Crystal Palace is decided. It must come down, and the Park be restored to its previous state before January.

The Bishop of Bombay is the Right Rev. John Harding, D.D. He is considered a very excellent man and well qualified for his important station.

ASSYRIAN ANTIQUITIES.—The Athenian says, we have received from Colonel Rawlinson an important communication relative to a discovery made by him in an inscription upon an Assyrian bull of an account of the campaign between Sennacherib and Hezekiah. It is a most satisfactory step to have established the identity of the King who built the great palace of Nineveh with the Sennacherib of Scripture. We have now a tangible starting place for historical research, and shall make rapid progress in fixing the Assyrian chronology.

AMERICAN AMBASSADORS.—Although I am not prepared to admire all that is done in the United States, it is pleasant to notice the sensible persons they appoint as ambassadors to London. We have recently been honored with two of the most accomplished men in America, the ingenious Everett and the learned Bancroft. These men never studied diplomacy as an art or craft. They understood the interests of their country. They understood England. They were clever, observant, able men; and while they resided in England they maintained the dignity and distinction of their country in English eyes. We have many Everetts and Bancrofts among us. We have many such, who could support by their personal character and talents, the importance of England in foreign countries. Can you inform me why it is that we send so few Everetts and Bancrofts abroad? American representatives are miserably compensated, when compared with the enormous salaries we confer on our own ambassadors; and yet, pray explain to me how it is that we send so few men like Everett and Bancroft, from our shores to represent us in foreign cities? Career in the Commons.

WEBSTER'S DICTIONARY.—The New York Legislature has voted to supply such of the 48,000 school districts in that State with a copy of Webster's unabridged Dictionary, as may choose to order it.

He that once deceives, is ever suspected. More have repented speech than silence.

LIFE-SIZE DAGUERRETYPES.—Mr. Gurney of 129 Broadway, showed the editor of the Tribune, not long ago, a head taken by himself, which measured seven inches in length. Notwithstanding the size of the picture, the lights and shades were as softly toned as a smaller one, while the perspective was much more bold and distinct. The eyes were unusually clear and life-like, and each "particular hair" is drawn with the utmost fidelity. Mr. Gurney has devoted much attention to producing daguerreotypes on a large scale. American Paper.

He that respects not is not respected.

SHIPPING NEWS.

POINT PEDRO.—ARRIVALS AND DEPARTURES. October 7, 1851.—Sailed Schooner Amelitchinsky, Captain Sany, for Negapatnam, passengers E. W. Gibson, Esq. Honorable Mrs. Gibson, Miss Mair and servants. October 10.—Sailed Schooner Caroline, G. Freyer, for Trincomalee, bound for Colombo, cargo cargo boys, passengers J. N. Mooyart, Esq., Mrs. Mooyart, Miss Mooyart and servants. Sailed the next day for Colombo, passengers R. E. Mooyart and servants.

KAYTES.—Arrived Schooner Caliaulachinsky, Ramon Pillay, from Colombo and Panion Oct. 4 and 10; passenger 1 native officer, 1 private C. R. and 29 natives. October 13.—Sailed Schooner Thioalchinsky, Silvero, for Colombo, cargo sail, passengers 1 prisoner, 1 pen and 6 natives. Sailed the same day Schooner Arthivachinsky for Trincomalee, passengers 1 native officer, 1 private C. R. and 1 native.

NOTICE.

MR. J. H. TOUSSAINT

BEGS to request his debtors to settle their accounts on or before the 31st of this month, as he will not grant them further time to do so. And he further begs to inform that he will in future not give any articles on credit from his shop for a longer period than 30 months. The following will be his terms from the day forward:

On cash sales 10 per cent. discount. If paid within one month 5 per cent. discount. If paid within two months 2 1/2 per cent. discount.

Mr. T. will not in future send out his bills for the recovery of the amounts due to him, until after the expiration of three months from the date of purchase, when he hopes the full account due on such bills will be paid at once.

Jaffna, October 1, 1851.

2619

THE HINDU CALENDAR

FOR the year 1852, will be ready for delivery to order on Monday, the 10th of November. The Calendar having been published by the "Jaffna Religious Tract Society" will be sold on behalf of the funds of that Institution, at the rate of one shilling per hundred, or one penny the single copy. The liberal deduction of 2s. Ad. per hundred from the retail price, is made for the encouragement of those who may wish to expose the publication for sale in distant and distant localities. Missionaries will of course studiously abstain from a gratuitous distribution, as in past years; and it is hereby suggested, that the copies retained by the paid agents of missionaries, at a penny each be thus sold for the benefit of the Tract Society.

Apply at the MANEPLY DEPOSITORY.

Maneply, Oct. 23, 1851.

அறிவித்தல்.

தகராறு. ஆண்டு, பரிநாயகவகுத்திரிந்தித்தி தமது புவையாக்ககன்கிந்தித்த திரியாங்கம் வகுத்தி காந்தி கைமாதம், ய.ந. தேதி திங்கடத்திமுகை கோடுங்குத்தி கயத்தமாயி சிறுத்தகசகத்தாரால் அக்கககப்பாட்டிதினல், (வடிமுகைமேல விவையிதினல்) கோடாமல்) நுற்றுகுது ஆறுசிவினல் அல்லாத னுற்றுகு, க. பெண்பாகவிறற் அதினுலவெரும் ஊதிக்ககை அக்கசகத்தின் பாலிப்பகுக்க கோடுங்கப்பம். மேலும், பலமலலிக்கநிலும் இத்தபதிக்ககை வாங்கி விற்க விறம்புதிநார்களுக்கது சிறியும் பலமுகை நூற்றுகுது இன்னகி சிவினல் நாளுபெண்சக கழிவபண்ணி விடப்படுக. பஞ்சாங்கம் வாங்க விறம்புகிறவர்கள் மாண்பாய் அக்ககககத்தி வங்கித்தகோள்எனலாம். மாண்பியாய், அற்பசிமீ. உக. உ. சப

விளம்பரம்.

தகராறு. ஆண்டு, கைமாதவகையில் உடுப்படியிற் பற்றுகெல்லிந்தித்தி நிரல்துணைமையில்கோடுங்குத்திரந்தகை அவ்விடத்திற் கோண்புறையக் கோடுங்கககககக, தகபுசல் சகண்புறையம். தகவரினாயும், ய.ந. யன்எனலினாயும் கோண்புறையிந்திந்தி. இதன்கிந்திக்கைமேலாயும் எத்திருக்கிவிரிடம் இவற்றின் விபரமறியவும். சிறிதுமார்.

பண்டத்தரிப்பு, அற்பசிமீ. உக. உ. உப

Printed and Published at the American Mission Press Maneply, Jaffna, by THOMAS S. BENNETT.